

Heilsaðir bróður-hug, sem krept
Hindrun gat, sem mætir,
Þegar von er veður-tept,
Viljinn barning sætir.

Formanns-lundin leyfði' ei þér
Lækkun gamals vana,
Sem léti' annan eigna sér
Alla skilmálana.

Þitt mér ónar auðheyrt svar
Yfir flæddum borðum,
Þegar uppsett einsmanns-far
Átt í hinztu skorðum—:

„Nú var ei við æfi-strand
Utar hægt að beita—
Hér hefir aldrei orpist sand
Úttaugaðri fleyta.

Seglin hefir sundur tætt
Svifti-bylja þunginn,
Kubbað reipin knýtt og bætt,
Kjöll á skeri sprunginn.

Brotin stefnin, beygð og lúð,
Barin ís og straumum.
Brimi gnúin, gliðnuð súð,
Gengin öll af saumum.

Þurfi ég enn að sækja sjá,
Sigla' að dýpstu miðum;
Annað verð ég fært að fá
Far, úr nýjum viðum.

Orlof tek ég ekki' af þér
Út í nýjan vanda—
En sé þér lífsins lið að mér
Læt ei á mér standa.